

Sygn. akt I CSK 2047/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa E. spółki akcyjnej w G.
przeciwko Szpitalowi w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 26 lipca 2021 r., sygn. akt V ACa 327/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle

konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwości ujęte w pytaniu: „Czy w świetle obowiązującego przepisu art. 451 K.c., w sytuacji gdy pomiędzy stronami jest uregulowany sposób zarachowania przez wierzyciela dokonywanych przez dłużnika wpłat w przypadku powstania zaległości w płatnościach (należności wynikające z faktur wraz z odsetkami lub odsetki od nieterminowo uregulowanych faktur) ze wskazaniem, że wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności zarachowane będą na poczet odsetek od faktur uregulowanych z opóźnieniem, a następnie na poczet najdawniej wymagalnego długu, wierzyciel ma obowiązek wydania pokwitowania, o którym mowa w art. 451 § 2 K.c. w przypadku, gdy mimo w/w uregulowanego sposobu zarachowania dłużnik wskazuje wierzycielowi, który z długów chce zaspokoić? Czy w takim razie przepis art. 451 K.c. jest przepisem *ius cogens* czy *ius dispositivum*?”.

Przedstawiona przez skarżącego problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej

kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Ubocznie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przepisy art. 451 § 1 i § 2 k.c. mają charakter przepisów dyspozytywnych, toteż ustalony w art. 451 k.c. porządek kolejności zarachowywania może być przez strony odpowiednio zmieniony lub zmodyfikowany (zob. postanowienie z 19 grudnia 2013 r., V CSK 154/13, nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie brak było podstaw do przyznania kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnikowi pozwanego. Wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę, został powiązany z wnioskiem o oddalenie skargi kasacyjnej. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło, a podzielić należy prezentowany w orzecznictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanymi przez siebie - innymi - rozstrzygnięciami. Pełnomocnik pozwanego nie wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej, a takie rozstrzygnięcie zapadło w niniejszej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ. i z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.).